

[Lysholt Hansen.]

Jeg synes, det er en meget overlegen måde, der er svaret på, som om vi ikke herinde forstod disse bogholderimæssige ting. Det, vi havde bedt om, var en bedømmelse, men disse meget dygtige folk i Nationalbanken, som har ansvaret sammen med regeringen for landets pengepolitik, har altså ikke været os herinde et svar, og det må vi tage til efterretning.

Jeg vil dernæst gerne have lov at sige, at jeg har ønsket at knytte et par bemærkninger også til regeringens spareplan om de 225 mill. kr. Når jeg siger disse ting, er det, fordi jeg mener, vi er ude i noget principielt meget uheldigt med den form, hvori denne spareplan er blevet forelagt. Vi fik den forelagt 4. juni 1969 uden nogen form for specificiation; det var altså efter, at finansloven var vedtaget. Ministeren meddelte os kort, at sådan havde man tænkt sig at spare de 225 mill. kr. ved blot at angive nogle beløb på de forskellige ministeriers hovedkonti. Det var vi ikke tilfreds med. Vi bad derefter om at få en nærmere redegørelse for spareplanen, og vi fik den 5. august et brev fra ministeren, der konkluderede sådan, jeg citerer:

„Finansministeriet må derfor henvise til, at besparelserne til sin tid vil blive registreret på tillægsbevillingsforslaget for 1969-70.“

Det var en meget nonchalant bemærkning, fordi det ved vi, vi ved, at det er ministerens pligt at gøre det sådan. Men problemet i sagen er, at der gennemføres over denne spareplan en række også principielle ændringer af hidtidig praksis, som folketinget overhovedet ikke får anledning til at tage stilling til, inden de er reelt gennemført. Jeg vil gerne sige, at i virkeligheden er det en underkendelse af folketingets ret til at tage stilling til ændringer i det, man har behandlet forud for finanslovens vedtagelse. Jeg ved udmærket, at når vi vedtager finansloven og de beløb, der da står deri, er det ikke ministrenes pligt at bruge beløbene, men deres ret. Men når man så gennemfører

en besparelsesplan, der betyder principielle ændringer, f. eks. for at nævne et par ting, bortfald af statstilskud til endagsudflugter og ændret støtteordning vedrørende værnepligtiges ophold på højskoler, så ændrer man ved noget principielt, uden at vi her i folketinget har haft mulighed for at kræve det til afstemning. Jeg vil gerne sige, at det er vi meget, meget betænkelige ved, og vi har spekuleret meget på, hvad vi skulle gøre, og om vi skulle stille ændringsforslag, men reelt har det intet formål at stille disse ændringsforslag, fordi det er gennemført. Regeringen har ikke spurgt folketinget, om folketinget kan acceptere disse ændringer. Jeg forstår så udmærket, at regeringen i visse situationer kan have nødig at gribe ind i finansloven, men jeg vil meget henstille, og jeg vil bede ministeren give os et par bemærkninger om det, at dette ikke bliver praksis, men at man sørger for, at også bevillingsmæssigt er der dækket ind, således at folketinget virkelig tager stilling til reelle ændringer både i hidtidig praksis og måske også, hvad angår udskydelse. Der er enkelte udskydelse heri, som er af en så alvorlig karakter, at vi, hvis vi havde fået dem til behandling inden finanslovens vedtagelse, ville have krævet afstemning derom, således at vi kunne have markeret vor stilling.

I øvrigt vil jeg gerne sige om denne besparelsesplan på de 225 mill. kr., at det er jo det rene gas. Reelt er det, viser det sig nu, blevet til 435 mill. kr. Regeringen ærgrer sig nok i dag over, at den ikke sagde 400 mill. kr. i stedet for, så havde den haft det mere at prale med; et par hundrede mill. kr. i besparelse at prale med, det er da også noget, der tæller. For reelt er hovedparten af det altså udskydelse. Men vor betænkelighed har vi altså ikke markeret ved at stille ændringsforslag, fordi vi ikke ser noget reelt formål med det, men vi henstiller indtrængende til ministeren, og jeg beder om en udtalelse om det, at man fremtidig undlader at komme og stille folketinget i situationer, hvor man gennemfører principielle ændringer af prak-